

Stokholmas un Upsalas mācītāja Kārļa Žola ceļa vārdi, ieejot jaunā nedēļā – adventa sākumā

28. novembrī

Sākas advents. Šajā gadā, šķiet, tas būs ar tādu kā dramatisma pieskaņu, kā jau tas ir ar visu šo laiku. Jo, neapšaubāmi, šajā adventā mēs pieredzam kādu lielu maiņu – ja tā varētu teikt – vienas pasaules aiziešanu, bet vēl neskaidra ir sajūta, ka varētu veidoties kāda jauna, savādāka pasaule. Ja tas tā ir, tad – kāda tā būs? Tas atkarīgs no tevis un manis... Šis laiks saka, ka tev un man jāpalīdz dzimt kaut kam jaunam, kas vestu uz priekšu pasauli tās ceļā kopā ar Radītāju.

Advents runā par Dieva nebeidzamo tuvošanos cilvēkam. Svētajos Rakstos nav teikts, ka Kristus nāktu pie cilvēces kādā miera un idilles situācijā. Tā tas nebija pirms 2 gadu tūkstošiem, un tā tas nav arī šobrīd, ja Kristus nākšanu mēs saistītu ar šo - mūsu laiku. Un, tāpat, kā savas rūpes ir katram laikmetam, tāpat arī Kristus nākšana, cilvēku sastapšanās ar viņu notiek katram laikam īpaši. Tavs un mans uzdevums ir saskatīt, kā Kristus nākšana notiek tieši šajā laikā, šī laika realitātēs, rūpēs un izaicinājumos.

Visbiežāk tieši rūpēs, izaicinājumos, ciešanās mēs vēršam savus skatus uz mūžību un Dievu. Bet, patiesībā, ne jau rūpēs, ciešanās pašās par sevi ir tā dziļākā jēga. Tās nav ne jēga, ne mērķis. Jēga ir tajā, kas šajos - neizbēgamajos procesos dzimst, veidojas - ko mēs paši sākam veidot tajā brīdī, kad iepriekšējās struktūras grīļojas - un, kā mēs to darām. Dievs, garīgā pasaule uz cilvēku runā visos laikos. Bet cilvēka reakcija bieži, kad viņš tiek mierīgi un klusi aicināts kaut ko mainīt, tas bieži tek palaists, tā sakot, gar ausīm. Bet tad, kad mierīgie un klusie aicinājumi nav sadzirdēti, tad arvien garīgā pasaule, Dievs mēģina vēl un vēl no jauna savādākos veidos. Un tad, kad cilvēks sastop kādus likteņa izaicinājumus, kas maina tā dzīvi, tur vienmēr ir klāt Dievs, garīgā pasaule, kas kaut ko grib mums pateikt.

Daudzi no mums šajā laikā ir ne tikai baiļu, bet arī dusmu piepildīti. Bet, ja mēs uz šodien notiekošajiem procesiem paskatāmies plašāk, atklājas, cik daudz mēs tieši tagad varam iemācīties par pasauli, viens par otru un par sevi. Daudz kam, vai arī - daudziem atklājas tā kā cita, iespējams - patiesāka seja. Tā vienmēr ir viena no krīzes situāciju iezīmēm. Iespējams, ka šobrīd Kristus atklāj sevi mums no jauna. Svarīgi ir, kā lai mēs saskatām Kristu, garīgās pasaules darbību aiz mūsu laika notikumiem, kuros iesaistīta ir visa pasaule? Kā lai mēs esam tajā apziņas stāvoklī, kur varam saskatīt, sadzirdēt, sajūst, pieredzēt Kristus tuvumu? Varbūt vēl arvien esam dziļi aizmiguši. Nenoliedzami, tik daudzi no mums, sajūtam tikai mazu daļu no realitātes.

Viens no maniem paša vērojumiem šobrīd ir tas, ka šobrīd daudzi no mums uztver un arī paši pauž dažādas negācijas. Bet, ja tu savas dusmas, negācijas un to enerģiju mēģini pārveidot enerģijā, kas tiecas saskatīt, sadzirdēt, sajūst dziļāk, patiesāk, un, ne–nosodoši tad pārveidojies un audz tu pats.

Adventa laikā mūsu apziņā nāk līdzī tēls, kas runā par kāda BĒRNA piedzimšanu. Taču tagad šim tēlam ir jāpārveidojas par patiesi pieauguša CILVĒKA izveidošanos mūsos, mūsu pārveidi pretī tam, mūsu pieaugšanu. Tāpēc arī 1. adventa svētdienas teksts runā par Cilvēka Dēla nākšanu padebešos. “Un tad viņi redzēs Cilvēka Dēlu padebesīs nākam varenībā un lielā godībā. Kad tas sāksies, tad izslejiēties un paceliet savas galvas, jo jūsu atpestīšana tuvojas.” (Lk. 21: 27-28).

Būt par patiesu cilvēku ir mūsu tapšanas mērķis, mūsu esības jēga. Katrs no mums arvien esam šajā tapšanā. Mēs varam teikt, ka Kristus ir cilvēka patiesā tēla piepildījums. Lai šis adventa laiks palīdz mums augt pretī patiesajam cilvēkam sevī!